

Княгиня-та. Благодарѣ ви честный отче, благодарѣ ви по хиллѣ пѣти, азъ ще ви наплатѣ трудъ-тъ богато.

Князь-тъ. Азъ мыслѣ, че найдобрѣ ще бѣде да ѿ ся стори спомянь въ черковѣ.

Священникъ-тъ. И азъ тѣй казвамъ.

Графъ-тъ. Както намѣрите за по добрѣ; а сега да вечерямы.

Князь-тъ. Добрѣ синко, и време е.

Графъ-тъ. (*Подръжка и служителъ-тъ вѣзва и нарежда трапезѣ-тъ*) иди сега и кажи на Берта, нека доносе ястїе (*извѣзва*).

Князь-тъ. А какво направи съ оногова проклетника, Сигфриде?

Графъ-тъ. Зарѣчахъ, да го оковать и да го хвърлятъ въ тъмницѣ-тъ.

Князь-тъ. Азъ тогова искамъ сутра да го видѣмъ.

Графъ-тъ. Нема кого да видите, защото той съвсѣмъ е полудѣлъ.

Княгиня-та. Ахъ Боже, Боже мой (*слуга-та вѣзва и носи питїе, а Берта ястїе, наредихъ столоветѣ около трапезѣ-тъ, и господари-тъ насѣдажъ и почехъ да вечерятъ*).

Князь-тъ. Тази слугиня ли ти е, Сигфриде?

Графъ-тъ. Тя е слугиня-та на моя мила и любезна Геновева, — да не е была тя, азъ нещехъ да знамъ нищо за нейнѣ-тъ невяность.

Князь-тъ. А какъ?